

skrift ådagaläger ett sådant tänkesätt. *Ö. till sinnes.* (Substantiv) *De ö-a gifver Gud nåd. Visa sig ö. emot någon. Ö. tjenare,* brukas som höflighetsuttryck, dels vid hälsning, dels vid underskriften i bref, t. ex.: *Ö-a tjenare, min herre! Jag förblifver med all aktning en ö. tjenare (tjenarinna), er ö-aste tjenare. Ö-a tjenare!* säges äfv. skämtvis, spefullt eller försmädligt, då man vägrar, afslår något. — 2) Som uttrycker, röjer, tillkännagifver ödmjukhet. *Ö-tal, skick, uppförande. Ö-t bref. Ö-a böner.*

ÖDMJUKA, ö'dmjuka, v. a. 1. Se *Förödmjuka.*

ÖDMJUKELIG, se *Ödmjuklig.*

ÖDMJUKELIGEN, ödmjukeligänn, adv. Se *Ödmjukt.*

ÖDMJUKHET, ö'dmjukhét, f. 5. Ödmjukt sinne, väsende, skick, uppförande. *Jag beder i all ö., att . . .*

ÖDMJUKLIG, ödmjukligg, a. 2. Se *Ödmjukt.*

ÖDMJUKLIGEN, adv. eller

ÖDMJUKT, ö'dmjukt, adv. På ett ödmjukt sätt, med ödmjukhet. *Svara ö. Jag ber ö. om min hälsning.* Brukas ofta i superlativ: *Ö-ast, Allraödmjukast. Jag tackar ö-kast. Jag ber allraödmjukast om ursäkt.* — Under bref, isynnerhet biljetter, skrives ofta, såsom höflighetsuttryck: *Ödmjukligen.*

ÖDSAM, a. 2. Som öder mycket, allt för mycket.

ÖDSAMHET, f. 5. Egenskapen att vara ödsam.

ÖDSLÄ, ö'ddsla, f. 1. Se *Öda, II.*

ÖDSLIG, ö'ddsligg, a. 2. (af *Öde*) Mycket enslig, öfvergifven, obesökt. *Ö-t ställe. Ö. trakt. Ö. belägenhet. Det är så ö-t der.*

ÖDSLIGHET, ö'ddslighét, f. 5. 1) Ödslig beskaffenhet. *Ställets ö. — 2)* Stor enslighet, ödsligt tillstånd, läge. *Jag står ej ut längre i denna ö.*

ÖDSLIGT, ö'ddsligt, adv. På en ödslig ort; med ödslig belägenhet. *Det slottet ligger så ö.*

ÖFLIG, a. 2. (af *Öfva*) Som vanligen öfvas, bruklig. *Efter ö. sed. — Öflighet, f. 5.*

ÖFNING, f. 2. 1) Verksamhet, hvarigenom man öfvar sig sjelf eller någon annan. *Ö. i vapenyrket. Ö. i att skriva latin. Det glömmes af brist på ö. Göra något för ö. skull, till ö. —* Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Vapen-, Läse-, Simöfning, Kroppsöfning, m. fl. — 2) Sålunda vunnin färdighet. *Hafva mycken ö. i att fäkta. Hålla någon i ö. — 3)* Ö-ar kallas äfven: Läsestycken eller musiknoter, ämnade till öfning i läsning eller musik. — 4) Handlingen att öfva, utöfning. *Ö. af mildhet. —* Har sammansättningarna Gudaktighets-, Andaktsöfning, m. fl. — *Ss. Ö-stid, -stimme.*

ÖFNINGSHUS, n. 5. Hus för vapen- eller kroppsöfningar.

ÖFNINGSSTYCKE, n. 4. Läse- eller musikstycke för öfning.

ÖFRE, a. kompar. af *Öfver.* (till begreppet positiv) 1) Som till läget är uppöfver något annat. *Öfra delen, sidan. Öfra våningen. Den ö. qvarnstenen, läppen. Öfra Sverige, Italien, norra S., I. Öfra Tyskland, det södra T. — 2)* Hög(e) i afseende på företräde. *Ö. cirkeln.*

ÖFRIG, a. 2. (af *Öfver*) Som är kvar, öfver; återstående. *Hans ö-a lifstid. Vara, blifva ö. Alla pennningar, som äro ö-a. Allt, hvad han har ö-t af sin egendom. Intet hopp är ö-t. Han är ensam ö. Lemna intet ö-t, medtaga allt. —* Brukas ofta både i sing. och plur. substantivt, t. ex.: *Allt det ö-a. De ö-e. I allt II.*

ö-t, i allt annat. — *För öfrigt* ell. *I öfrigt*, adverbialt uttryck, som betyder: Beträffande det öfriga; dessutom, i alla fall.

ÖFVA, v. a. 1. Genom tätt upprepad handlingar (undervisning o. s. v.) söka att gifva större färdighet, vana. *Ö. soldater i handgreppen. Ö. skolgossar i temaskrifning. Ö. någon i tålmod, i måttlighet.* Har äfven sak till objekt, t. ex.: *Ö. förståndet, minnet. Ö. ens tålmod, sätta ens tålmod på prof. Ö. i'n, ti'll, se Inöfva. Ö. upp, se Uppöfva. — Syn. Inöfva, Uppöfva, Afrätta, Dressera. — 2)* Utöfva, idka; bruka, göra bruk af. *Ö. en konst, ett handverk. Ö. sjöföfveri. Ö. knep, list, våld. Ö. sin penna på ett ämne. Han har der ett godt tillfälle att ö. sin våttalighet. Ö. rättvisa, mildhet, gästfrihet. Ö. strånghet. — Ö. sig, v. r. Genom idkliga försök och bemödanden söka att förvärfva ökad färdighet, vana i något. Ö. sig i fäkta, rida. Ö. sig i simning. Ö. sig att tala engelska. Ö. upp sig, se Uppöfva sig. — Öfvad, part. pass. o. adj. Ö. i fäktkonsten, i att fäkta. Ö. spelare, ryttare.*

ÖFVANDE, n. 4. Se *Öfning*, bem. 1.

ÖFVER, ö'vr, prep. I. (isl. *Yfer*; moes.göt. *Ufar*) Betecknar: 1) Läge uppom. *Ö. bordet hängde en tåla. Säng med himmel ö. Skyllen ö. porten. Ö. jord, ofvan j. — Syn. Uppöfver. — 2)* Rörelse från den ena sidan till den andra uppom ett föremål, antingen omedelbart på det samma eller på längre eller kortare afstånd derifrån. *Gå ö. en bro. En fågel flög ö. taket. Stjernorna, som rulla ö. våra hufvuden. En resa ö. bergen. (Fam.) Hals ö. hufvud, bröststörtadt. — Syn. Uppöfver. — 3)* Något betäckande; äfv. något, hvarmed ett föremål blir betäckt. *Ett bord med täcke ö. Breda täcket ö. sängen. — Syn. Utöfver. — 4)* (med adj. *Hel*, åtföljdt af substantiv) Det hela af en yta, vidt, utsträckning. *Jag sveetas ö. hela kroppen. Känd ö. hela staden, landet, verlden, i hela s. &c. Förfölja någon ö. berg och dalar. Ö. vatten och land. — Syn. Utöfver. — 5)* På andra sidan om ett föremål, som man passerat. *Han är ö. bron, ö. floden. — Syn. Bortom. — 6)* Förbi, genom. *En resa till Indien ö. Aleppo. Posten går ö. Hamburg. — 7)* En handlings eller ett tillstånds fortvarande under en hel tidsafdelning ända till dess slut. *Stanna ö. natten ell. natten ö. på ett ställe. Vistas ö. sommaren på landet. Dröj kvar ö. bröllopet. — 8)* Mer än, längre än, efter. *Ö. ett halft år. Ö. 100 riksdaler. Klockan är ö. tolf. Sitta uppe ö. midnatten. Dröja ö. tiden, efter utsatt, bestämd, behörig, passande tid. Långt ö. hvad jag hoppades. Om jag lever ö. året, efter årets slut. — Syn. Utöfver. — 9)* (fig.) a) Hvad som öfvergår, öfverträffar något annat; företräde, öfverlägsenhet. *Det går ö. mitt förstärkt. Ö. all förväntan. Ö. mättan. Det går ö. hans krafter. Han är långt ö. mig i kunskaper. Det är ett snille ö. alla snillen. Ålska Gud ö. allting. Arbeta ö. sin förmåga, mer än krafterna tillåta. Vara ö. allt beröm, i högsta måtto berömvärd. Vara ö. all fruktan, frukta ingenting. (Fam.) *Det är icke ö. sig, medelmåttigt. — Syn. Utöfver. — b)* Öfvervälde, herravälde, rättighet att befalla. *Herrska ö. ett folk. Jag har ingen ö. mig. Han vill agera herre, skolmästare ö. mig. — 10)* Om, angående, i anledning af. *Beklaga, glädja sig ö. något. Sörja ö. förlusten af en vän. Skryta ö. sin tapperhet. Ånger**